

ведливъ; трето, че има въ него любовь, че е мж-дъръ, че е истинолюбивъ — всичкитѣ тѣзи нѣща трѣбва да се проявяватъ навънъ. Слѣдователно, всички хора сж една написана книга, върху която се четатъ тѣхнитѣ качества. Нѣкои хора ме питатъ: „Ти слушалъ ли си Господа, чулъ ли си Го?“ Отговарямъ: не само Го слушамъ, но Го и виждамъ, виждамъ Го, като ми говори, и слушамъ и чувамъ Нѣговитѣ думи. Човѣшкитѣ думи може само да се слушатъ, но Господнитѣ може да се виждатъ. Богъ, Който е слава, се е въплотилъ въ Христа и е станалъ видимъ. И всѣки единъ отъ васъ е божествена слава, изказана, въплотена, видима — и ме питате чулъ ли съмъ и говорилъ ли съмъ съ Господа. Двѣ хилѣди години Го чувамъ. Христовото учение е една отлична философия — не философия, съ която пинаме въ мрачината, но философия съ която може да виждаме, да пинаме, да миришемъ и да вкусуваме. Има анекдотъ, че единъ ученъ европеецъ, който се занимавалъ съ окултни науки и искалъ да прослѣди дълбокитѣ тайни на природата, попадналъ еднажъ въ едно общество, дѣто всички хора били слѣпи, съ очи вдълбани навжтрѣ; като се разговаряли съ него, рекли: „Ами този човѣкъ по що се отличава отъ нѣсъ“, и като го барали, разбрали, че неговитѣ очи били изпъкнали — само тази била разликата! Рекли си: „Чакайте да му мрѣднемъ тази височина навжтрѣ, за да прилича на насъ“. И съврѣменитѣ философи сж отъ този калибъръ — като намѣрятъ човѣкъ съ изпъкнали очи, оглаждатъ ги и казватъ: „Ти сега ще разсждавашъ като насъ. ще имашъ понятие за свѣта за мжжа и жената тѣй, както ние мислимъ“.